

В о-дно-го чо-ло-ві-ка був кіт ста-рий, що вже не зду-жав і ми-шей ло-ви-ти. Зва-ли йо-го пан Ко-цький. От ха-зя-їн ви-віз йо-го в ліс, по-ки-нув там і сам по-ї-хав. По-ба-чи-ла ко-та ли-си-чка й за-бра-ла до се-бе. Та так у-же йо-му го-ди-ла: у-ло-вить де ку-ро-чку, то са-ма не їсть, а йо-му при-не-се. Я-кось зай-чик по-ба-чив ли-си-чку та й ка-же їй:

— Ли-си-чко, чо-му не кли-чеш у го-сті?

А во-на йо-му від-по-ві-да-є:

— Мій пан Ко-цький те-бе ро-зір-ве.

За-єць роз-ка-зав но-ви-ну зві-рам. Зійш-ли-ся во-ни до-ку-пи, ста-ли ду-ма-ти, як би по-ба-чи-ти па-на Ко-цько-го, та й ви-рі-ши-ли зва-ри-ти о-бід. Дов-го мір-ку-ва-ли, ко-му по що йти. Вовк ка-же:

— Я пі-ду по м'я-со, щоб борщ зва-ри-ти.

Ди-кий ка-бан ка-же:

— А я пі-ду по бу-ря-ки й кар-то-плю.

Ве-дмідь по-ду-мав та й ка-же:

— А я ме-ду при-не-су на за-ку-ску.

За-єць по-біг по ка-пу-сту й мор-кву.